

(Η ιστορία του πιε παθητικού, του πιε τρυφερού και συγκινητικού έρωτος του μεγάλου Βιεννέζου μουσικού)

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

—Ναί, πατέρα, τραύλιζε ή Καρολίνα, μέσ' απ' τούς λυγμούς της. Θέλω να σου πώ... να σου εξομολογηθώ κάτι...

—Λέγε, παιδί μου, είτε με γλυκύτητα ή πρίγκηψ, Έστερχάζυ. Μά ή Καρολίνα έβισταξε τώρα να μιλήσῃ... Τέλος, είτε με φωνή που έτρεμε και που κοβότανε κάθε τόσο :

—Πατέρα... Άγαπώ τόν κύριο Σούμπερτ...

—Πώς ; έκανε ο πρίγκηψ Έστερχάζυ, σάν να μὴν είχε ακούσει καλά.

—Άγαπώ τόν κύριο Σούμπερτ! έπανάλαθε ή Καρολίνα. Ναί... Τόν αγαπώ...

Παραδόξως, ο πρίγκηψ Έστερχάζυ δέν θύμωσε, ακούγοντας τά λόγια αυτά... Πήρε μόνο σοβαρό ύφος κι' απάντησε στην Καρολίνα :

—Τόν αγαπάς, είπες ;.. Μά τό σκέφτηκε καλά, παιδί μου... Σκέφτηκε ποιός είνε ο άνθρωπος αυτός ;.. Είν' ένας λαμπρός ίσως μουσικός, μά ή απόσταση που τόν χωρίζει από την κληρονομία των πριγκίπων Έστερχάζυ, είνε τεραστίαν...

Η Καρολίνα δέν απάντησε, αλλά αναλόηθηκε και πάλι σέ λυγμούς...

Ο πρίγκηψ Έστερχάζυ αγαπούσε εξαιρετικά τίς κόρες του και πρό πάντων την μεγαλύτερη, την Καρολίνα, ή όποια έμοιαζε εξαιρετικά με την πεθαμένη μητέρα της. Ποτέ δέν την έμάλωνε, ποτέ δέν της απήθυνε έναν έπιπληκτικό λόγο... Καθώς την έβλεπε τώρα να δολοζή, ένιωθε κι' αυτός ένα βαθύ πόνο στην καρδιά του. Καταλάθαινε ότι ο έρωτας της προς τόν Σούμπερτ, δέν ήταν ένα έπιπόλασιο και περαστικό αίσημα, αλλά κάτι πιό βαθύ, που δέν ήταν καθόλου εύκολο να τό ξεριζώσῃ απ' την καρδιά της. Καταλάθαινε ακόμα ότι αν άρνούνταν κατηγορηματικά να δώση την συγκατάθεσή του στο γάμο της με τόν Σούμπερτ, ή Καρολίνα θ' άρρώστασε... Μά και δέν μπορούσε ν' άφήση την κόρη του να παντρευτή έναν άσημαντο μουσουργό... Τό κοινωνικό σκάνδαλο που θα έξαστο είνε βάρος του στούς άριστοκρατικούς κύκλους της Αύστρουγγαρίας, θα ήταν τεραστίαν... Έπρεπε να χειριστή τό ζήτημα διπλωματικά... Έπρεπε να χωρίσει τούς δυό νέους και κατόπιν θα έβλεπε τί θα έκανε... Με τίς σκέψεις αυτές, γύρισε προς την Καρολίνα, τή χάρειψε πάλι και τής είπε :

—Άκουσε, παιδί μου... Ξέρεις πόσο σ' αγαπώ και ξέρεις ότι κανένας στον κόσμο δέν ποθει όσο έγώ την ευτυχία σου... Θα κάνω ό,τι μπορώ για να σου τήν έξασφαλίσω... Βέβαια, αν ο κ. Σούμπερτ ήταν ένας άριστοκράτης, όπως εμείς, δέν θα δυσκολευόμουν καθόλου να δώσω τή συγκατάθεσή μου για τό γάμο σας... Μά τώρα και να θέλω έγώ να δώσω τή συγκατάθεσή μου, ό γάμος σας είνε πολύ δύσκολο να γίνει... Χρειάζεται για ένα τέτοιο άταρτιστο γάμο, ή συγκατάθεσις του ίδιου του αυτοκράτορος... Θα φύγω σέ λίγες μέρες για τή Βιέννη, θα ζητήσω άκρόσας από τή μεγαλειότητά του και θα προσπαθήσω να τήν πετύχω... Είσαι εύχαριστήμην :

Ο πρίγκηψ Έστερχάζυ έλεγε στην κόρη του ψέμματα. Ούτε καν σκεφτόταν πως ήταν δυνατόν να πραγματοποιηθή ποτέ ένας τέτοιος γάμος... Μά ήβλεε να τήν καθουχάσῃ...

Η Καρολίνα ούτε καν ύπομίστηκε τίποτε και, πλήμμυρη από συγκίνηση, ρίχτηκε στην άγκαλιά του, μη βρίσκοντας λόγια να τόν εύχαριστήσῃ για τήν καλωσύνη του...

Έπειτ' από μία ώρα, έμπαυσε κι' ο Σούμπερτ στο γραφείο του πρίγκηπος Έστερχάζυ. Ήταν εξαιρετικά παραγμένος, γιατί ο πρίγκηψ τόν είχε καλέσει έκτάκτως και φανταζόταν ότι κάτι εξαιρετικό συνέβαινε.

Όστόσο, όταν είδε τόν πρίγκηπα να τού χαμογελά φίλικά και να τού δίνει τό χέρι, όχι μόνο ήσυχασε, αλλά και μία άπέρανη

έλπιδα άπλόηθηκε μέσα στην καρδιά του. Ποιός ξέρει τί πορούσε να συμβή...

—Καθήστε, κύριε Σούμπερτ, καθήστε, είτε ο Έστερχάζυ, δείχνοντας στον Σούμπερτ μία καρέκλα άπέναντί του.

Ο Σούμπερτ εκάθησε και τότε ο πρίγκηψ, χαμογελώντας πάντοτε, εξακολούθησε :

—Λοιπόν, κύριε Σούμπερτ, τά ξερω όλα...

Ο Σούμπερτ έγινε κατακόκκινος.

—Αγαπάτε την κόρη μου, έπρόσθεσε ο πρίγκηψ.

Ο Σούμπερτ κίτρινας...

Κάτι πῆγε να τραυλιση, μά ο πρίγκηψ τόν διέκοψε :

—Και θέλετε να τήν κάνετε γυναίκα σας.

Ο Σούμπερτ έγινε πελιδνός σάν πτώμα...

—Μή ταραζέστε, κύριε Σούμπερτ, είτε ο πρίγκηψ με μία έλαφρά ειρωνεία, την όποια ώστόσο ο μουσουργός δέν άντελήφθη. Κατ' άρχήν, δέν έχω καμμία άντίρρηση στο γάμο σας...

Ο Σούμπερτ, ακούγοντας τά λόγια αυτά, ξανάθρε τό χρώμα του...

—Μόνο... μόνο... έπρόσθεσε ο πρίγκηψ.

Μά σταμάτησε και παίρνοντας ένα χρυσό κουτί, έπρόσφερε ένα πούρο στο συνθέτη, λέγοντας :

—Καπνίζετε, κύριε Σούμπερτ... Έτσι δέν είνε ; Πάρτε ένα έλεκτό πούρο...

Ο Σούμπερτ, όχι μόνο δέν καπνίζε, αλλά ο καπνός του έκανε κακό. Η στιγμή όμως ήταν τέτοια, ώστε δέν μπορούσε ν' άρνηθή... Πήρε τό πούρο κι' άμέσως ο πρίγκηψ, ύποχρεωτικώτατα, τού έδωσε ν' ανάψῃ...

Μά με την πρώτη ρουφηξιά που τράβηξε, ο καπνός τόν έπνιξε κι' άρχισε να κατασάλη άπεινωμένως προσπαθείς για συγκράτησή του βήχα του.

Ο πρίγκηψ, ο όποιος γελούσε κάτω απ' τά μουστάκια του με τό μαρτύριο του συνομιλητό του, εξακολούθησε :

—Λοιπόν, όπως σας είπα, κατ' άρχήν, δέν έχω καμμία άντίρρηση στο γάμο σας με την Καρολίνα. Μά, όπως έλεγα και πρό όλίγου στην κόρη μου, δέν φτάνει μόνο ή συγκατάθεσις μου για να πραγματοποιηθή αυτό τό συνοικέσιο... Χρειάζεται και ή συγκατάθεσις του ίδιου του αυτοκράτορος.

Ο θήκας του Σούμπερτ έξασπασε επί τέλους άκράτητος. Τό κεφάλι του, θωλωμένο απ' τούς καπνούς του πούρου, στριφογύριζε...

Μά ο πρίγκηψ εξακολούθησε :

—Λοιπόν, θα κάνω ό,τι μπορώ για να έπιτύχω τή συγκατάθεσις τής Μεγαλειότητός του...

Αυτό ύποσέχθηκε άλλοσε και στην Καρολίνα. Γιό τό σκοπό αυτό, θα φύγετε άμέσως για τή Βιέννη και θα παρουσιάσῃτε έκεί στον άρχιεπιστάτη μου, ο όποιος θα σας παρουσιάσῃ εκ μέρος μου στον αυτάρχη και θα τόν παρακαλέσῃ να προδιαθήσει εύμνως για σας τή Μεγαλειότητά του... Έπειτ' από μερικές ήμέρες θα φτάσω κι' έγώ στην Βιέννη, επειδή μερικές ύποθέσεις μου με κρατούν εδώ άκόμα... Θα βρω τό έδαφος προτομιασμένο και τότε θα ζητήσω άκρόσας απ' τόν αυτοκράτορα κι' έλπίζω ότι θα έπιτύχω τή συγκατάθεσις του... Νά, πάρτε αυτό τό φάκελλο... Θα τόν παραδώσετε στον έπιστάτη μου. Περιέχει διάφορες οδηγίες σχετικές με σας...

Και τού έδωσε ένα σφραγισμένο φάκελλο...

Η συγκίνηση του Σούμπερτ ήταν τόση, ώστε πέταξε τό βασιανιστικό πούρο του μέσα σέ μία σταχτοθήκη κι' άρπασε τό φάκελλο.

Τόν φύλαξε στη μέσα θέση του σάκκου του κι' έπειτα πήρε τό χέρι του πρίγκηπος και τό φίλησε.

(Ακολουθεί)

